

Arrest

nr. 252 053 van 31 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 januari 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 juli 2020 en op 9 november 2020 actualiseert de verzoekende partij haar aanvraag vermeld in punt 1.1.

1.3. Op 10 november 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.01.2020 werd ingediend en op data van 14.07.2020 en 09.11.2020 werd geactualiseerd door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde ‘omzendbrief Turtelboom’. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathelet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2002 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 29.02.2012 en op 29.03.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen bepaling die het bestuur zou verbieden om rekening te houden met het feit dat de aanvrager er zelf voor heeft gekozen zich te nestelen in illegaal verblijf nadat deze reeds een bevel om het grondgebied te verlaten had ontvangen (RvS 23 mei 2018, nr. 241.566; RvS 27 september 2016, nr. 235.858, RvV, arrest 230001 van 9 december 2019).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn broers en zussen allen in Europa woonachtig zouden zijn. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene legt geen enkel stuk voor dat betrekking heeft op eventuele broers of zussen. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met minstens een begin van bewijs.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen enkel belang meer zou hebben in Marokko daar zijn gehele hechte familie in België of althans in Europa zou verblijven. De band met zijn land van herkomst zou bijgevolg de facto niet meer reëel zijn. Hij zou er niet over een netwerk beschikken om naar terug te keren. Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt toont betrokkene op geen enkele wijze aan dat zijn hele hechte familie zich in België of in Europa zou bevinden. Ook zijn bewering dat hij sinds 1998 in Europa zou verblijven, wordt niet ondersteund door enig bewijs. Het is een loutere bewering die op geen enkele manier gestaafd wordt. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel stuk voor dat betrekking heeft op eventuele familieleden in België of elders in Europa. Uit de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag kan niet afgeleid worden dat betrokkene gesteund wordt door familieleden. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader

van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers minstens 27 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij al zijn duurzame en sociale bindingen in België heeft, dat hij geen naaste familieleden meer zou hebben in Marokko waardoor een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou uitmaken van zijn recht op een privé-en familieleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Betrokkene haalt wel aan dat al zijn broers en zussen in Europa zouden verblijven maar hij legt hiervan geen enkel begin van bewijs voor. Uit de voorgelegde stukken blijkt bovendien dat betrokkene voor zijn huisvesting en dergelijke een beroep moet doen op sociale organisaties en dus duidelijk geen enkele steun van familieleden ontvangt. Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat hij geen familieleden meer zou hebben in Marokko, het land waar hij geboren en getogen is en waar hij meer dan 27 jaar van zijn leven doorbracht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden twaalf getuigenverklaringen voorlegt. Echter, we stellen vast dat zeven hiervan verklaringen zijn die opgesteld werden door mensen die beroepshalve betrokken zijn bij het leven van betrokkene en vijf verklaringen die werden opgesteld door bureaus van mijnheer. Mijnheer legt geen enkele verklaring voor waaruit blijkt dat hij hier diepgaande interpersoonlijke banden opbouwde waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Integendeel, uit de voorgelegde verklaringen blijkt dat betrokkene ondanks zijn vermeend verblijf van meer dan achttien jaar hier geen betekenisvolle interpersoonlijke relaties opbouwde.

De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering.

Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een

schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn jarenlange onzekerheid erg zwaar op zijn psychologische toestand zou wegen en dat hij medisch en sociaal hiervoor opgevolgd zou worden. Hierdoor zou hij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Ter staving hiervan legt betrokkene één attest voor waaruit blijkt dat hij in de loop van 2019 tien (therapie)afspraken had bij de organisatie Touw. Echter, betrokkene toont niet aan waarom het feit dat hij een aantal afspraken had in 2019 hem actueel verhindert om terug te keren naar Marokko om daar de aanvraag in te dienen. Betrokkene legt geen medische stukken voor waaruit blijkt dat er in zijn hoofde sprake is van een ernstige medische problematiek. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niet beschikt over de nodige financiële middelen om zijn terugkeer naar Marokko te financieren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wijst erop dat Dienst Vreemdelingenzaken zou aanvaard hebben dat er in zijn hoofde buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen dat betrokkene zijn aanvraag hier indient en niet in zijn land van herkomst. En dit omdat de vorige aanvraag 9bis d.d. 30.11.2009 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 19.12.2011. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg is het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RVV: arrestnr: 60 173 van 26 april 2011). Het is namelijk niet omdat een eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard dat de dienst Vreemdelingenzaken hierdoor gebonden is bij de behandeling van een nieuwe aanvraag. Het bestaan van buitengewone omstandigheden is niet per definitie een statisch gegeven waardoor het ontvankelijk verklaren van een vorige aanvraag automatisch moet leiden tot het ontvankelijk verklaren van alle daaropvolgende aanvragen. De beoordeling van de buitengewone omstandigheden – de vraag of er elementen zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst – dient geval per geval beoordeeld te worden. Het feit dat in het verleden bepaalde elementen in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheid, brengt niet per definitie mee dat deze elementen thans nog aanwezig zijn (RVV arrest 23390 van 17 januari 2020). Uit hetgeen hier voorafgaat blijkt duidelijk dat de door betrokkene ingeroepen elementen in kader van huidige aanvraag 9bis onderzocht werden en niet werden weerhouden als actuele buitengewone omstandigheden.

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven.

Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Uit hetgeen voorafgaat blijkt echter dat betrokkene niet aantoont dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar betekent voor de openbare orde en de nationale veiligheid en dat er geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude in hoofde van verzoeker, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al sinds 1998 in Europa zou verblijven, dat hij eerst een aantal jaar in Nederland verbleven zou hebben, dat hij sinds 2002

ononderbroken in België zou verblijven, een periode van 18 jaar dus, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn na een verblijf van meer dan achttien jaar, dat hij volledig verankerd zou zijn in België, dat hij perfect Nederlands zou spreken, dat hij België als zijn thuisland zou beschouwen, dat zijn volledige sociale netwerk zich in België zou bevinden, dat hij steun zou krijgen van verschillende organisaties, dat hij zou zijn verknocht aan en geworteld zijn in de Belgische samenleving, dat hij een verklaring voorlegt van deelname aan buurtbabbel, een verklaring van een wijkwerker van het CAW, een verklaring van dokters van de wereld, een bewijs van lidmaatschap van de bibliotheek, een verklaring van A. (...) vzw die hem een studio ter beschikking stelt, verschillende andere getuigenverklaringen, dat hij enorm veel zou houden van de Nederlandse taal, dat hij een actieve bezoeker zou zijn van de bibliotheken in Antwerpen, dat hij een grote vrienden-en kennissenkring uitgebouwd zou hebben, dat het centrum van zijn belangen zich in België zou bevinden, dat verschillende organisaties zich over hem zouden ontfemen en voor 100% achter hem zouden staan, dat er sprake zou zijn van een bijzondere band met en integratie in België, dat hij één deelcertificaat Nederlandse taallessen voorlegt evenals drie huurovereenkomsten, een inschrijvingsformulier Nederlandse taallessen en zijn lidkaart van de bibliotheek) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.4. Op 10 november 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Eerste onderdeel,

Verzoeker had in de aanvraag er op gewezen dat een vorige aanvraag in 2011 reeds ontvankelijk werd verklaard wat maakt dat de huidige aanvraag niet onontvankelijk kan verklaard worden.

Verzoeker ondersteunde dit argument als volgt:

In eerste instantie wenst verzoeker er op te wijzen dat er reeds eerder een aanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk (doch ongegrond) werd verklaard (stuk 3).

Verzoeker acht dit van belang daar dezelfde buitengewone omstandigheden van destijds nog steeds aanwezig zijn en zelfs nog meer verantwoordt dat hij zijn aanvraag indient in België.

De vorige ontvankelijke aanvraag dateert van 2009, ondertussen reeds meer dan 10 jaar geleden. De beslissing werd genomen in 2011.

In de vorige aanvraag werd gewezen op de duurzame lokale verankering van verzoeker in België. Er werd gewezen op het feit dat verzoeker langer dan 5 jaar in België verbleef. Verzoeker verbleef toen 7 jaar in België. Inmiddels verblijft verzoeker reeds bijna 18 jaar in België.

In de aanvraag van 2009 werd gesteld dat verzoeker zich in een prangende humanitaire situatie bevond. Er werd gewezen op het feit dat verzoeker geen naaste familieleden meer heeft in Marokko en dat hij al zijn duurzame en sociale bindingen in België heeft. Een terugkeer naar het land van herkomst zou een schending uitmaken van het recht op privé- en familieleven zoals gewaarborgd in art. 8 EVRM.

Deze twee elementen werden destijds al aanvaard als bijzondere omstandigheid.

Verzoeker is van mening dat deze elementen zeker ook vandaag, ruim 10 jaar later, aanvaard dienen te worden.

Verzoeker verblijft inmiddels bijna 18 jaar in België en is hier logischerwijs nog meer verankerd dan bij zijn vorige aanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont zijn ononderbroken verblijf onder meer aan door verschillende huurcontracten (stuk 21).

Het gegeven dat er een ontvankelijke aanvraag is, reeds in 2011, en toen aanvaard werd dat hij de aanvraag in België kon doen, maakt dat de huidige aanvraag niet onontvankelijk kan verklaard worden. Dit is nog des te meer het geval daar er inmiddels nog 9 jaar verlopen zijn, en het evident voor verzoeker nog meer tegenaangewezen is om de aanvraag te gaan doen in Marokko, waar hij nog langere tijd van verwijderd is geweest en geen belangen meer heeft.

De bestreden beslissing stelt hierover in paragraaf 4 van pagina 3: (...)

De beslissing antwoordt met dit motief niet op de specifieke argumenten die verzoeker in dit kader had ontwikkeld. Het volstaat niet om te verwijzen naar 'hetgeen hier voorafgaat'. In 'hetgeen hier voorafgaat' is geen enkel specifiek motief gegeven met betrekking tot wat verzoeker in dit kader had opgeworpen met name de twee elementen in de aanvraag van 2009 die er toen toe geleid hebben dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard en het gegeven dat hij op datum van de nieuwe aanvraag 9-10 jaar langer in België verbleef en dat hij logischerwijze meer verankerd is in België.

Er wordt in de bestreden beslissing geen motief gegeven waarom een langer verblijf van 9-10 jaar geen argument zou zijn om een ontvankelijkheidsbeslissing van 2009 niet te bevestigen.

Verzoeker heeft het woord 'automatisch' niet gebruikt. Hij heeft wel geargumenteed waarom een ontvankelijkheidsverklaring van 9-10 jaar terug thans nog meer dan toen een buitengewone omstandigheid uitmaakte, gezien het veel langere verblijf in België. In dat kader had verzoeker zich in de aanvraag gesteund op de rechtspraak van de Raad van State die inhoudt dat het gaat om omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van herkomst'.

Wanneer de bestreden beslissing stelt dat 'de omstandigheden kunnen gewijzigd zijn', 'dat het per definitie geen statisch gegeven is', dat het 'geval per geval' dient beoordeeld te worden, diende die beslissing te motiveren wat er precies (uiteraard in het nadeel van verzoeker) aan de omstandigheden zou gewijzigd zijn die nu maakten, in tegenstelling tot 9-10 jaar geleden, dat het voor verzoeker wel 'mogelijk' of 'niet bijzonder' moeilijk is om terug te keren naar Marokko om daar de aanvraag te doen. Dergelijke motivering is volledig afwezig in de bestreden beslissing.

Wanneer de eerste aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, kan een tweede aanvraag niet onontvankelijk worden verklaard. (RvS 21 september 2001, nr. 99.031, Rev. dr. étr. 2001, 696).

Enkel indien met betrekking tot de buitengewone omstandigheden enkele jaren later de situatie verschillend is kan toch nog tot onontvankelijkheid beslist worden. (RvV 17 april 2018, nr. 202.567).

Maar de situatie is in casu 9-10 jaar later niet gewijzigd in het voordeel van verzoeker, integendeel, hij is 9-10 jaar langer weg uit Marokko, wat het evident nog moeilijker maakt om daar de aanvraag te gaan doen, daar door dit extra lange weg zijn uit het land van herkomst de banden met dat land van herkomst om logische redenen nog zwakker zijn geworden. Ook de situatie in Marokko zelf is niet dermate gewijzigd dat wat 9-10 jaar geleden aanvaard werd, nu niet meer aanvaardbaar is.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overnacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen".

Gezien het tijdsverloop diende aanvaard te worden dat er omstandigheden waren die het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Het is niet redelijk te stellen dat 9-10 jaar later het voor verzoeker gemakkelijker zou zijn om de aanvraag in Marokko te doen.

Zowel de motiveringsverplichting als de redelijkheidsverplichting en artikel 9bis vreemdelingenwet zijn hier geschonden.

Tweede onderdeel,

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat het langdurig verblijf in België noch de integratie als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoeker in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden zijn 'omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.' Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Het is op die grondslag dat de buitengewone omstandigheden moeten beoordeeld worden. De bestreden beslissing doet dit niet.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoeker anno 2020 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in zijn land van herkomst, in casu Marokko, kan indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoeker beoordeeld te worden, rekening houdend met de specifieke omstandigheden.

Eén van die specifieke omstandigheden is dat verzoeker sedert 1998 in Europa en sedert 2002 onafgebroken in België is.

De bestreden beslissing wijst het langdurig verblijf af met het argument dat dit niet als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden 'daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie' (paragraaf 3 pagina 1 beslissing).

Verzoeker stelt dat dit motief niet opgaat. Hij verwijst naar en sluit zich aan bij onderstaand arrest RvV nr. 245 117 van 30 november 2020 in de zaak Y. (...) t. Belgische Staat: (eigen onderlijning)

3. 3.2. In een vijfde middelonderdeel bekritiseert de verzoeker het motief dat zijn langdurig verblijf onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid omdat hijzelf verantwoordelijk is voor deze situatie. De verzoeker benadrukt dat het net de ratio legis is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die reeds geruime tijd niet op legale wijze op het grondgebied verblijven en hij betoogt dat het illegale karakter van dit verblijf geen uitgangspunt vormt. De lange duur van het verblijf moet volgens de verzoeker in die zin worden bekeken, en dit los van de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheden in aanmerking te worden genomen.

Het is niet betwist dat de verzoeker zijn langdurig verblijf in het Rijk heeft aangevoerd ter argumentatie van de stelling dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene haalt aan sedert 2007 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 26. 11.2009 een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf indiende, welke op 29. 04.2011 werd toegestaan. Betrokkene werd vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 01.06. 2012. Een verlenging van zijn A-kaart werd door betrokkene niet aangevraagd en hij diende aldus het land te verlaten. Verzoeker heeft nagelaten dit te doen. Betrokkene diende vervolgens verscheidene procedures in, welke negatief werden beoordeeld. Er werd hem op 03. 03. 2016 en op 26. 10. 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie."

De gemachtigde vermag uiteraard te oordelen dat hij een langdurig verblijf waarvoor de vreemdeling zelf verantwoordelijk is, niet wenst te aanvaarden als een reden om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ten gronde in te willigen. In casu heeft de verweerder evenwel geen beslissing ten gronde genomen, maar verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf afgewezen omdat niet aan een procedurele vereiste - met name het aantonen van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet - is voldaan.

Daargelaten de vraag of een langdurig onwettig verblijf in het Rijk in voorliggende zaak kan en dient te worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (dit is een kwestie waarover enkel het bevoegde bestuur, doch niet de Raad kan oordelen), stelt de Raad vast dat de gemachtigde, blijkens de motivering van de bestreden beslissing, niet in concreto naging of de lange duur van het verblijf van de verzoeker in België de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure - een procedureel gegeven -, maar enkel oordeelde dat het langdurig verblijf in België "onmogelijk aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie." Een dergelijk standpunt is niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers niet dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag» voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling.

Daarnaast blijkt uit de loutere vaststelling dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn lange, illegale verblijf (op een rechtmatig verblijf van één jaar na) nog niet dat de gemachtigde heeft onderzocht of de verzoeker door toedoen van zijn langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

De overwegingen in de bestreden beslissing tonen derhalve aan dat verweerder bij het onderzoek van verzoekers argumentatie omtrent het lange verblijf in België geen correcte invulling gaf aan het begrip "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen, temeer daar, over de alhier besproken kwestie, geen concreet verweer wordt gevoerd.

3.3.3. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen. De overige kritiek die in het enig middel naar voor wordt gebracht, behoeft geen verder onderzoek.

In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoeker om de aanvraag in Marokko te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met zijn handelwijze in België; het gaat er om dat hij zeer lange tijd in België is, thans ruim 18 jaar, met alle gevolgen van dien.

Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat hij normaal gesproken niet meer terug kan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

Verder dient de beoordeling van het lang verblijf als buitengewone omstandigheid vanuit het redelijkheidsbeginsel te worden beoordeeld (RvV 28 april 2017, nr. 186 295), en niet vanuit de wijze waarop dat lange verblijf is gerealiseerd.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet.

De bestreden beslissing dient bijgevolg wegens schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel te worden vernietigd.

Derde onderdeel,

De bestreden beslissing stelt op pagina 2 derde alinea dat artikel 8 EVRM niet kan weerhouden worden omdat verzoeker geen directe familiebanden in België zou aantonen, omdat hij 'hier geen diepgaande interpersoonlijke banden opbouwde', 'geen betekenisvolle interpersoonlijke relaties opbouwde'.

Verder wordt de stereotiepe en klassieke rechtspraak geciteerd.

Verder stelt de bestreden beslissing op pagina 3, laatste alinea dat de elementen van lang verblijf en de integratie de gegrondheid van de aanvraag betreffen.

De kern is dat de beslissing is dat de beoordeling van artikel 8 EVRM herleid wordt tot het enge begrip familie en dat elementen van lang verblijf en integratie niet in aanmerking komen noch voor de beoordeling van artikel 8 EVRM, noch voor de beoordeling van de buitengewone omstandigheden op zich.

Het niet in aanmerking nemen van integratie en lang verblijf op zich om de ontvankelijkheid te beoordelen, en deze elementen af te voeren naar een eventuele beoordeling ten gronde, is in strijd met artikel 9bis vreemdelingenwet. De discretionaire bevoegdheid impliceert niet dat integratie en/of lang verblijf zonder meer niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, met name bij de beoordeling of het omstandigheden uitmaken die 'het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen' (Raad van State, arrest nr. 73.025) Er kan geen beperking worden opgelegd aan de in dat kader te beoordelen elementen. Een andere zaak is om die elementen af te wijzen als buitengewone omstandigheid, maar dan moeten zij wel eerst alsdusdanig op hun waarde beoordeeld worden. Er is een verschil tussen elementen gemotiveerd niet in aanmerking nemen, en elementen eenvoudigweg niet beoordelen.

Het verder geciteerde arrest bevestigt deze zienswijze van verzoeker.

Artikel 8 EVRM zelf vereist evenwel een bredere beoordeling en ook een beoordeling van de niet familiale persoonlijke bindingen die in het kader van het privéleven werden ontwikkeld. De bestreden beslissing maakt die beoordeling niet, integendeel worden de verklaringen van personen die 'beroepshalve' of 'als burens' bij verzoeker betrokken zijn verworpen als persoonlijke privé-relaties.

Verzoeker verwijst naar en sluit zich aan bij onderstaand arrest RvV nr. 237 116 van 18 juni 2020: (eigen onderlijning)

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Zoals verder nog blijkt, volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli

2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij in België betreft, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, §61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer. Slivenko/Letland, §§ 95-96).

In haar huidig verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat zij als buitengewone omstandigheid onder meer heeft aangevoerd dat ...

Zij stelt verder nog dat de eerste bestreden beslissing miskent dat artikel 8 van het EVRM meer beschermt dan louter familiale relaties, met name ook sociale relaties. Zij voert aan dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt op welke wijze aan een belangenafweging is gedaan, en voor zover al een belangenafweging is gedaan, dat een verkeerde afweging is gedaan, nu geen rekening is gehouden met het langdurig voorafgaand legaal verblijf sinds haar kleutertijd, en de relaties die zij heeft binnen haar kerngezin met haar familieleden en mimer met haar sociale relaties, die zich uitsluitend en alleen in België bevinden. Volgens de verzoekende partij is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, omdat de gemachtigde zich in casu niet steunt op alle gegevens van het dossier en geen rekening houdt met alle daar voorhanden gegevens, en is het duidelijk dat de belangenafweging in casu niet op een redelijke wijze is geschied, dat er geen toepassing is gemaakt van een 'fair balance' tussen haar belang en het algemeen belang van de Belgische samenleving.

...

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140). Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68-69). De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

...Ten slotte gaat de gemachtigde nog in op "de overige elementen met betrekking tot de integratie" van de verzoekende partij, met name haar werkbereidheid, haar perfecte kennis van het Nederlands, haar schoollopen in België, haar vertrouwd zijn met de gebruiken in België en het gegeven dat haar "affectieve, sociale en economische belangen" zich in België zouden situeren en zij aldus duurzaam lokaal verankerd is. In dit verband stelt de gemachtigde slechts dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. De Raad ziet echter niet in op welke manier de aangehaalde motieven die verband houden met elementen relevant voor het privéleven van de verzoekende partij, een

belangenafweging zouden uitmaken zoals vereist door het EHRM. Zoals reeds aangegeven, bevat de eerste bestreden beslissing zelfs geen enkele verwijzing naar artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt dat de gemachtigde weliswaar over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt bij de beoordeling of sprake is van buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België in plaats van in het buitenland verantwoorden, maar dit ontslaat hem niet van de plicht om zijn beslissing afdoende te motiveren en op afdoende en zorgvuldige wijze te antwoorden op de door de verzoekende partij in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij dan ook aannemelijk maken dat een motivering in het licht van haar beschermenswaardig privéleven in de zin artikel 8 van het EVRM en gelet op de door de rechtspraak van het EHRM vereiste belangenafweging ontbreekt, minstens dat deze niet afdoende is, en dat de gemachtigde in deze mate onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad benadrukt dat het aan hem als annulatierechter niet toekomt om zelf alsnog een belangenafweging te maken nadat hij heeft vastgesteld dat het bestuur ze niet heeft gemaakt (RvS 26 september 2018, nr. 242.436). Een schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

De bestreden beslissing schendt artikel 9bis vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsverplichting.

Vierde onderdeel,

Verzoeker had opgeworpen dat hij niet over de nodige financiële middelen beschikte om terug te keren naar Marokko.

Op pagina 3, alinea 3 stelt de beslissing dat dit motief niet opgaat omdat verzoeker beroep kan doen op steun bij de IOM.

Dit motief is onjuist.

Zoals de bestreden beslissing zelf stelt is het doel van de IOM ‘duurzame terugkeer en re-integratie in het land van herkomst’. En het is nu precies niet dit doel waarom de beslissing stelt dat verzoeker zou terugkeren naar Marokko. De beslissing stelt integendeel dat de terugkeer ‘tijdelijk’ is en verzoeker de aanvraag kan doen in Marokko.

De IOM komt precies niet tussen met steun in het kader van de aard van de terugkeer van verzoeker.

Het is verder niet redelijk dat de beslissing een dergelijk, duidelijk onjuist gegeven, als motief in de beslissing opneemt.

Op zich is dit een schending van de materiële motiveringsplicht en leidt het tot vernietiging van de bestreden beslissing.”

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 41 van het Handvest, het gelijkheidsbeginsel en artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn schendt.

Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Daarna worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangehaald heeft, besproken.

Het afdoende karakter van de geboden motieven dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.7. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.8. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat zij in haar aanvraag erop gewezen had dat een vorige aanvraag in 2011 reeds ontvankelijk werd verklaard, wat maakt dat de huidige aanvraag niet onontvankelijk kan worden verklaard, waarna zij haar uiteenzetting hieromtrent in haar aanvraag herhaalt alsook de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing. De verzoekende partij vervolgt dat de bestreden beslissing niet antwoordt op de specifieke argumenten die zij in dit kader had ontwikkeld, dat het niet volstaat om te verwijzen naar *“hetgeen hier voorafgaat”*, dat in *“hetgeen hier voorafgaat”* geen enkel specifiek motief is gegeven met betrekking tot wat zij in dit kader had opgeworpen met name de twee elementen in de aanvraag van 2009 die er toen toe geleid hebben dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard en het gegeven dat zij op datum van de nieuwe aanvraag negen à tien jaar langer in België verbleef en dat zij logischerwijze meer verankerd is in België, dat er in de bestreden beslissing geen motief wordt gegeven waarom een langer verblijf van 9 à 10 jaar geen argument zou zijn om een ontvankelijkheidsbeslissing van 2009 niet te bevestigen, dat zij het woord ‘automatisch’ niet heeft gebruikt, dat zij wel heeft geargumenteed waarom een ontvankelijkheidsverklaring van 9 à 10 jaar terug thans nog meer dan toen een buitengewone omstandigheid uitmaakte, gezien het veel langere verblijf in België, dat zij in dat kader zich in de aanvraag had gesteund op de rechtspraak van de Raad van State die inhoudt dat het gaat om omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van herkomst, dat wanneer de bestreden beslissing stelt dat ‘de omstandigheden kunnen gewijzigd zijn’, ‘dat het per definitie geen statisch gegeven is’, dat het ‘geval per geval’ dient beoordeeld te worden, die beslissing diende te motiveren wat er precies (uiteeraard in haar nadeel) aan de omstandigheden zou gewijzigd zijn die nu maakten, in tegenstelling tot 9 à 10 jaar geleden, dat het voor haar wel ‘mogelijk’ of ‘niet bijzonder’ moeilijk is om terug te keren naar Marokko om daar de aanvraag te doen, dat dergelijke motivering volledig afwezig is in de bestreden beslissing, dat wanneer de eerste aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, een tweede aanvraag niet onontvankelijk kan worden verklaard, dat enkel indien met betrekking tot de buitengewone omstandigheden enkele jaren later de situatie verschillend is toch nog tot onontvankelijkheid kan beslist worden, dat de situatie *in casu* 9 à 10 jaar later niet gewijzigd is in haar voordeel, integendeel, dat zij 9 à 10 jaar langer weg is uit Marokko, wat het evident nog moeilijker maakt om daar de aanvraag te gaan doen, daar door dit extra lange weg zijn uit het land van herkomst de banden met dat land van herkomst om logische redenen nog zwakker zijn geworden, dat ook de situatie in Marokko zelf niet dermate is gewijzigd dat wat 9 à 10 jaar geleden aanvaard werd, nu niet meer aanvaardbaar is, dat gezien het tijdsverloop diende aanvaard te worden dat er omstandigheden waren die het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, dat het niet redelijk is te stellen dat 9 à 10 jaar later het voor haar gemakkelijker zou zijn om de aanvraag in Marokko te doen.

3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 30 november 2009 een aanvraag indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 19 december 2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. In de bestreden beslissing wordt omtrent voornoemde regularisatieaanvraag en omtrent het ontvankelijk doch ongegrond verklaren van deze aanvraag gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene wijst erop dat Dienst Vreemdelingenzaken zou aanvaard hebben dat er in zijn hoofde buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen dat betrokkene zijn aanvraag hier indient en niet in zijn land van herkomst. En dit omdat de vorige aanvraag 9bis d.d. 30.11.2009 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 19.12.2011. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg is het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RVV: arrestnr: 60 173 van 26 april 2011). Het is namelijk niet omdat een eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard dat de dienst Vreemdelingenzaken hierdoor gebonden is bij de behandeling van een nieuwe aanvraag. Het bestaan van buitengewone omstandigheden is niet per definitie een statisch gegeven waardoor het ontvankelijk verklaren van een vorige aanvraag automatisch moet leiden tot het ontvankelijk verklaren van alle daaropvolgende aanvragen. De beoordeling van de buitengewone omstandigheden – de vraag of er elementen zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst – dient geval per geval beoordeeld te worden. Het feit dat in het verleden bepaalde elementen in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheid, brengt niet per definitie mee dat deze elementen

thans nog aanwezig zijn (RVV arrest 23390 van 17 januari 2020). Uit hetgeen hier voorafgaat blijkt duidelijk dat de door betrokkene ingeroepen elementen in kader van huidige aanvraag 9bis onderzocht werden en niet werden weerhouden als actuele buitengewone omstandigheden.”

3.10. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de aanvraag van de verzoekende partij van 10 januari 2020 blijkt dat zij de “*twee elementen in de aanvraag van 2009 die er toen toe geleid hebben dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard*” toelicht als zijnde haar prangende humanitaire situatie, het feit dat zij geen naaste familieleden meer heeft in Marokko, dat zij al haar duurzame en sociale bindingen in België heeft en dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van het recht op privé- en familieleven zoals gewaarborgd in artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de beslissing van 19 december 2011 naar aanleiding van haar aanvraag 30 november 2009, blijkt geenszins dat de door de verzoekende partij voormelde aangehaalde elementen aanvaard werden als buitengewone omstandigheden die haar verhinderden op dat ogenblik terug te keren naar haar land van herkomst. Er kan enkel vastgesteld worden dat de verwerende partij de aanvraag ontvankelijk heeft verklaard doch niet blijkt om welke reden. Er blijkt *in casu* dan ook geenszins, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden, dat in 2011 haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard omdat zij door het wijzen op haar prangende humanitaire situatie of het feit dat zij geen naaste familieleden meer heeft in Marokko, dat zij al haar duurzame en sociale bindingen in België heeft en dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van het recht op privé- en familieleven zoals gewaarborgd in artikel 8 van het EVRM zou uitmaken, aannemelijk had gemaakt dat er sprake was van buitengewone omstandigheden die haar terugkeer naar het herkomstland verhinderen. De verwerende partij kon zich dan ook omtrent het betoog van de verzoekende partij dat haar aanvraag in 2011 ontvankelijk werd verklaard, beperken tot het oordeel dat het niet zo is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard dit in de toekomst altijd zo zal zijn, dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen kunnen verdwenen of gewijzigd zijn. Gelet op het feit dat niet blijkt dat de door haar in 2009 aangehaalde elementen, zoals hiervoor vermeld, werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat uit de bestreden beslissing diende te blijken waarom deze elementen, waarbij er zelfs sprake is van een nog langer verblijf, ‘niet langer’ bestonden of aanvaard konden worden als buitengewone omstandigheden.

In de mate zou kunnen aangenomen worden dat in 2011 de door de verzoekende partij hierboven vermelde elementen uit haar aanvraag van 2009 als buitengewone omstandigheden werden aanvaard, merkt de Raad bovendien op dat het enkele feit dat een eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard de verwerende partij niet bindt bij de beoordeling van een latere, nieuwe aanvraag. Een administratieve beslissing heeft geen gezag van gewijsde en elke aanvraag dient op zijn eigen merites te worden beoordeeld. De gegevens tussen beide aanvragen zijn niet noodzakelijk dezelfde. Zo blijkt bijvoorbeeld uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij op 29 februari 2012 en op 29 maart 2013 - aldus na het nemen van de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 30 november 2009 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard - een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat het principe wordt gehanteerd dat de verzoekende partij in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel. De beoordeling van de buitengewone omstandigheden – met name de vraag of er elementen zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst – dient geval per geval te worden beoordeeld. Het feit dat in het verleden bepaalde elementen in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheid, brengt niet per definitie mee dat deze elementen thans nog aanwezig zijn. Het komt de verzoekende partij in de huidige zaak aldus toe *in concreto* aan te tonen waarom de buitengewone omstandigheden niet correct werden beoordeeld. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij geenszins betwist dat elke aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet individueel moet worden onderzocht. Er kan worden gesteld dat het feit dat een eerdere aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, niet automatisch met zich meebrengt dat de aanvraag die aanleiding gaf tot de *in casu* bestreden beslissing eveneens ontvankelijk dient verklaard te worden louter omdat de verzoekende partij voorhoudt dat de elementen die in de aanvraag van 2009 er toe geleid hebben dat die ontvankelijk werd verklaard thans nog aanwezig zijn en dat zij op datum van de nieuwe aanvraag 9 à 10 jaar langer in België verbleef en logischerwijze meer verankerd is in België. Iedere aanvraag dient immers afzonderlijk te worden beoordeeld en zoals blijkt uit de motieven van de thans bestreden beslissing heeft de verwerende partij de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde omstandigheden onderzocht, doch geoordeeld dat deze omstandigheden *in casu* geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat de beslissing niet antwoordt op de specifieke argumenten die zij in dit kader had ontwikkeld, dat in de bestreden beslissing geen enkel specifiek motief is gegeven met betrekking tot wat zij in dit kader had opgeworpen, met name die twee elementen in de aanvraag van 2009 die er toen toe geleid hebben dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard en het gegeven dat zij op datum van de nieuwe aanvraag negen à tien jaar langer in België verbleef en dat zij logischerwijze meer verankerd is in België. Uit de aanvraag van de verzoekende partij van 10 januari 2020 blijkt dat zij de *“twee elementen in de aanvraag van 2009 die er toen toe geleid hebben dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard”* toelicht als zijnde haar prangende humanitaire situatie, het feit dat zij geen naaste familieleden meer heeft in Marokko, dat zij al haar duurzame en sociale bindingen in België heeft en dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van het recht op privé- en familieleven zoals gewaarborgd in artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. Uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij voornoemde elementen heeft onderzocht, doch heeft geoordeeld dat deze omstandigheden *in casu* geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij zich beroept op het feit dat haar jarenlange onzekerheid erg zwaar op haar psychologische toestand zou wegen en dat zij medisch en sociaal hiervoor zou worden opgevolgd, dat zij zich hierdoor in een prangende humanitaire situatie zou bevinden, dat de verzoekende partij ter staving hiervan één attest voorlegt waaruit blijkt dat zij in de loop van 2019 tien therapieafspraken had bij de organisatie Touw, dat zij echter niet aantoonde waarom het feit dat zij een aantal afspraken had in 2019 haar actueel verhindert om terug te keren naar Marokko om daar de aanvraag in te dienen. Wat haar langdurig verblijf betreft, stelt de verwerende partij als volgt: *“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2002 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 29.02.2012 en op 29.03.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen bepaling die het bestuur zou verbieden om rekening te houden met het feit dat de aanvrager er zelf voor heeft gekozen zich te nestelen in illegaal verblijf nadat deze reeds een bevel om het grondgebied te verlaten had ontvangen (RvS 23 mei 2018, nr. 241.566; RvS 27 september 2016, nr. 235.858, RVV, arrest 230001 van 9 december 2019).”* en motiveert zij tevens dat de elementen van lang verblijf niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in deze fase worden behandeld. Wat betreft het ontbreken van naaste familieleden in Marokko, het hebben van al haar duurzame en sociale binden in België en de schending van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zich beroept op het feit dat haar broers en zussen allen in Europa woonachtig zouden zijn, dat het hier echter gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs, dat zij geen enkel stuk voorlegt dat betrekking heeft op eventuele broers en zussen, dat een loutere bewering onvoldoende is om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid, dat de verzoekende partij, zoals hierboven reeds opgemerkt, op geen enkele wijze aantoonde dat haar heel hechte familie zich in België of in Europa zou bevinden, dat ook haar bewering dat zij sinds 1998 in Europa zou verblijven, niet wordt ondersteund door enig bewijs, dat het een loutere bewering is die op geen enkele manier gestaafd wordt, dat de verzoekende partij bij de huidige aanvraag 9bis geen enkel stuk voorlegt dat betrekking heeft op eventuele familieleden in België of elders in Europa, dat uit de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag niet kan afgeleid worden dat zij gesteund wordt door familieleden, dat het dan ook erg onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf, dat zij immers minstens 27 jaar in Marokko verbleef en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden bijgevolg geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst. De verzoekende partij motiveert verder in het licht van artikel 8 van het EVRM zoals wordt uiteengezet in punt 3.13.

Aldus blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing onder meer heeft gemotiveerd waarom een langer verblijf van 9 à tien jaar niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de mate dat de verzoekende partij een motief in de

bestreden beslissing had verwacht waarom een langer verblijf van 9 à 10 jaar geen argument zou zijn om een ontvankelijkheidsbeslissing van 2009 niet te bevestigen, herhaalt de Raad dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn en dat elke aanvraag apart wordt onderzocht, dat het namelijk zo is dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij voornoemde motieven geenszins weerlegt of ontkracht en dat uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het door de verzoekende partij aangevoerde langdurig verblijf heeft onderzocht, doch heeft geoordeeld dat deze omstandigheid *in casu* geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing diende te motiveren wat er precies aan de omstandigheden gewijzigd zou zijn die nu maakten, in tegenstelling tot 9 à 10 jaar geleden, dat het voor haar wel mogelijk of niet bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Marokko om daar de aanvraag te doen. Het komt immers aan de verzoekende partij toe om ter gelegenheid van haar aanvraag concreet aannemelijk te maken dat er buitengewone omstandigheden bestaan in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband opnieuw op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat iedere aanvraag apart moet worden onderzocht en dat de verwerende partij *in casu* onderzocht waarom het langdurig verblijf van de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals zal blijken uit wat volgt in punt 3.11. slaagt de verzoekende partij er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in om de motieven omtrent het langdurig verblijf te weerleggen of te ontkrachten, noch toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Door louter te stellen dat zij intussen negen à tien jaar langer weg is uit Marokko, wat het evident nog moeilijker maakt om daar de aanvraag te gaan doen, dat de banden die zij met dat land heeft logischerwijze nog zwakker zijn geworden door het extra lange weg zijn uit haar land van herkomst, dat ook de situatie in Marokko zelf niet dermate is gewijzigd dat wat negen à tien jaar geleden aanvaard werd, nu niet meer aanvaardbaar is, dat gezien het tijdsverloop diende aanvaard te worden dat er omstandigheden waren die het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, toont de verzoekende partij weliswaar aan dat zij het oneens is met de motieven, doch slaagt zij er niet in om deze motieven te ontkrachten of te weerleggen. Zij toont met voormeld betoog niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

In de mate dat de verzoekende partij nog meent dat het niet redelijk is te stellen dat het voor haar negen à tien jaar later gemakkelijker zou zijn om de aanvraag in Marokko te doen, blijkt geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij dit heeft gesteld zodat dit betoog niet dienstig is. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat de beoordeling van de buitengewone omstandigheden geval per geval dient beoordeeld te worden. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat de door de verzoekende partij ingeroepen elementen in het kader van de huidige aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onderzocht werden en niet werden weerhouden als actuele buitengewone omstandigheden. Met voorgaand betoog toont de verzoekende partij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn.

3.11. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de kernredenering van de bestreden beslissing is dat het langdurig verblijf in België noch de integratie als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, dat buitengewone omstandigheden omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, dat op die grondslag de buitengewone omstandigheden moeten worden beoordeeld en dat de bestreden beslissing dit niet doet, dat er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van de verzoekende partij anno 2020 dermate is dat deze een buitengewone omstandigheid uitmaakt zodat zij de aanvraag niet of bijzonderlijk moeilijk in haar herkomstland, *in casu* Marokko, kan indienen. De verzoekende partij stelt verder dat haar reële situatie beoordeeld dient te worden, rekening houdend met de specifieke omstandigheden, dat één van de specifieke omstandigheden is dat zij sedert 1998 in Europa en sedert 2002 onafgebroken in België is, dat de bestreden beslissing het langdurig verblijf afwijst met het argument dat dit niet als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden daar zij zelf verantwoordelijk is voor de situatie, dat dit motief niet opgaat. Ze verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat uit de bewoording van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande

situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling, dat daarnaast uit de loutere vaststelling dat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor haar lange, illegale verblijf nog niet blijkt dat de gemachtigde heeft onderzocht of de verzoekende partij door toedoen van haar langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. De verzoekende partij betoogt verder dat in essentie de toestand geobjectiveerd dient te worden naar de reële mogelijkheden om de aanvraag in Marokko te kunnen doen, dat dit op zich niets te maken heeft met haar handelwijze in België, dat het erom gaat dat zij zeer lange tijd in België is, thans ruim achttien jaar, met alle gevolgen van dien, dat los van wie hiervoor verantwoordelijk is, deze gevolgen reëel zijn, met name dat zij normaal gesproken niet meer terug kan naar haar land van herkomst om daar de aanvraag te doen, dat de beoordeling van het lang verblijf als buitengewone omstandigheid vanuit het redelijkheidsbeginsel dient te worden beoordeeld, en niet vanuit de wijze waarop dat lange verblijf is gerealiseerd, dat de bestreden beslissing deze beoordeling niet maakt.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, werd het langdurig verblijf van de verzoekende partij en haar integratie wel in overweging genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden, maar niet aanvaard/weerhouden als zijnde een buitengewone omstandigheid. De Raad merkt op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar de door verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerde als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten of dat geen verder onderzoek naar/beoordeling van de vraag of deze elementen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het herkomstland, gebeurde.

Betreffende het langdurig verblijf wordt erop gewezen dat de verzoekende partij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf en in eerste instantie zelf de verplichting had om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betreffende de elementen van lang verblijf en integratie wordt er daarnaast op gewezen dat deze behoren tot de grond van de aanvraag en deze niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Er wordt eveneens verduidelijkt dat haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst en uiteindelijk geconcludeerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet zou kunnen indienen in het land van herkomst.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van de verzoekende partij anno 2020 dermate is dat deze een buitengewone omstandigheid uitmaakt zodat zij de aanvraag niet of bijzonderlijk moeilijk in haar herkomstland kan indienen, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing gemotiveerd werd dat de elementen met betrekking tot haar lang verblijf en integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Dit strookt met de rechtspraak van de Raad van State, die oordeelde dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij dient in het kader van de ontvankelijkheidsfase aan te tonen, wanneer zij zich beroept op een langdurig verblijf en/of integratie, dat deze elementen een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in de weg staan en haar verhinderen een regularisatieaanvraag in te dienen in het herkomstland. Immers, het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, impliceert geenszins dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Aangezien de duur van het verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie op zich in beginsel niet volstaat als buitengewone omstandigheid, komt het aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht. De verzoekende partij dient in haar aanvraag aan te tonen op welke wijze de elementen van lang verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie, waar zij aldus wijst op haar verblijf van bijna 18 jaar in België, haar integratie en verankering in België, haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Het komt de aanvrager toe om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk of bijzonder

moeilijk is om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag in die zin gewezen op het gebrek aan een netwerk in Marokko om naar terug te keren. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd waarom deze omstandigheid *in casu* niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Zo wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij bij huidige aanvraag geen enkel stuk voorlegt dat betrekking heeft op eventuele familieleden in België of elders in Europa, dat de verzoekende partij minstens 27 jaar in Marokko verbleef en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden bijgevolg geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betreffende het langdurig verblijf in België, stelt de verwerende partij *in casu* verder vast dat dit element niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid, en dus niet als omstandigheid waaruit blijkt dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, dat de verzoekende partij beweert alhier sinds 2002 te verblijven, dat zij zich al die tijd bewust heeft genesteld in illegaal verblijf, dat haar bovendien op 29 februari 2012 en op 29 maart 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, dat het principe wordt gehanteerd dat zij in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij alles in het werk diende te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen, dat zij bijgevolg in de eerste plaats zelf alle stappen diende te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven, dat de bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven dus niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen bepaling bevat die het bestuur zou verbieden om rekening te houden met het feit dat de aanvrager er zelf voor heeft gekozen zich te nestelen in illegaal verblijf nadat deze reeds een bevel om het grondgebied te verlaten had ontvangen. Eveneens wordt gemotiveerd dat de bewering dat zij sinds 1998 in Europa zou verblijven niet wordt ondersteund door enig bewijs. Aldus blijkt, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk, dat de “reële situatie” van de verzoekende partij werd beoordeeld, rekening houdend met het gegeven dat zij “sedert 1998 in Europa en sedert 2002 onafgebroken in België is”.

Het komt de Raad niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor om het langdurig illegaal verblijf waarbij geen gevolg werd gegeven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit het wijzen op het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten wel degelijk waarom het langdurig verblijf *in casu* niet aantoonde dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers het louter langdurig verblijf in een land toont geenszins aan waarom het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor om het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten als reden te vermelden waarom het langdurig verblijf *in casu* niet aantoonde dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers wist de verzoekende partij tijdens haar langdurig verblijf dat zij hier illegaal verbleef en heeft zij zich al die tijd haar daarin bewust genesteld. Er werd haar in 2012 en 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, zodat zij minstens sinds 2012 geweten heeft dat zij het land diende te verlaten en dit in rekening kon nemen bij haar verder verblijf in België en bij het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst. In dit opzicht wordt ook gemotiveerd dat de verzoekende partij bij huidige aanvraag geen enkel stuk voorlegt dat betrekking heeft op eventuele familieleden in België of elders in Europa, dat de verzoekende partij minstens 27 jaar in Marokko verbleef en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden bijgevolg geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst. Het is aldus *in casu* duidelijk dat het ‘langdurig verblijf’ niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid en niet aantoonde dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, daar het langdurig verblijf een illegaal verblijf betrof en de verzoekende partij wist dat zij het land diende te verlaten en hiertoe stappen diende te ondernemen, doch hieraan verzaakte en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden daarnaast geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat geen onderzoek werd gevoerd naar de reële mogelijkheden om in Marokko een aanvraag te kunnen doen. Zij toont evenmin aan dat van haar omwille van haar langdurig verblijf of elementen die hieruit voortvloeien niet op redelijke wijze kan verwacht worden dat zij terugkeert naar Marokko om aldaar haar aanvraag in te dienen, noch dat de motieven omtrent de opgegeven omstandigheden waarom het langdurig verblijf en de integratie het indienen van de aanvraag in het land van herkomst voor haar *in casu* verhinderen – met name omdat zij geen netwerk heeft in Marokko om naar terug te keren – foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Het komt niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor, noch in strijd met het criterium van buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van het Vreemdelingenwet om het gegeven van langdurig verblijf waarbij de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en er kennelijk voor heeft gekozen om langdurig onregelmatig op het grondgebied te verblijven, niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht. De verzoekende partij wijst erop dat zij zeer lange tijd in België is, thans ruim 18 jaar, met alle gevolgen van dien, dat deze gevolgen reëel zijn, met name dat zij normaal gesproken niet meer terug kan naar haar land van herkomst om daar de aanvraag te doen, doch de Raad stelt vast dat deze elementen door de verwerende partij in de bestreden beslissing werden beoordeeld en niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest waarnaar zij verwijst en waaruit geciteerd wordt kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De verzoekende partij toont met voorgaand betoog niet aan dat de motivering in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt.

3.12. Aan de formele motiveringsplicht is voldaan wanneer de gemachtigde op afdoende wijze toelicht waarom de in de aanvraag opgegeven concrete beletsels die verhinderen de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen niet aanvaard kunnen worden. De verzoekende partij toont niet aan dat de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen waarom haar onafgebroken verblijf sedert 2002 in België niet aanvaard kan worden als bijzondere omstandigheid en maakt aldus evenmin aannemelijk dat de motivering niet afdoende is.

Uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op omstandige wijze heeft uiteengezet waarom de door de verzoekende partij ingeroepen concrete beletsels, zoals onder meer haar lang verblijf in België, geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt derhalve niet.

3.13. In een derde middelonderdeel wijst de verzoekende partij naar haar integratie, haar lang verblijf en haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hierover onder meer stelt wat volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij al zijn duurzame en sociale bindingen in België heeft, dat hij geen naaste familieleden meer zou hebben in Marokko waardoor een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou uitmaken van zijn recht op een privé-en familieleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Betrokkene haalt wel aan dat al zijn broers en zussen in Europa zouden verblijven maar hij legt hiervan geen enkel begin van bewijs voor. Uit de voorgelegde stukken blijkt bovendien dat betrokkene voor zijn huisvesting en dergelijke een beroep moet doen op sociale organisaties en dus duidelijk geen enkele steun van familieleden ontvangt. Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat hij geen familieleden meer zou hebben in Marokko, het land waar hij

geboren en getogen is en waar hij meer dan 27 jaar van zijn leven doorbracht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden twaalf getuigenverklaringen voorlegt. Echter, we stellen vast dat zeven hiervan verklaringen zijn die opgesteld werden door mensen die beroepshalve betrokken zijn bij het leven van betrokkene en vijf verklaringen die werden opgesteld door bureaus van mijnheer. Mijnheer legt geen enkele verklaring voor waaruit blijkt dat hij hier diepgaande interpersoonlijke banden opbouwde waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Integendeel, uit de voorgelegde verklaringen blijkt dat betrokkene ondanks zijn vermeend verblijf van meer dan achttien jaar hier geen betekenisvolle interpersoonlijke relaties opbouwde.

De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering.

Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al sinds 1998 in Europa zou verblijven, dat hij eerst een aantal jaar in Nederland verbleven zou hebben, dat hij sinds 2002 ononderbroken in België zou verblijven, een periode van 18 jaar dus, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn na een verblijf van meer dan achttien jaar, dat hij volledig verankerd zou zijn in België, dat hij perfect Nederlands zou spreken, dat hij België als zijn thuisland zou beschouwen, dat zijn volledige sociale netwerk zich in België zou bevinden, dat hij steun zou krijgen van verschillende organisaties, dat hij zou zijn verknocht aan en geworteld zijn in de Belgische samenleving, dat hij een verklaring voorlegt van deelname aan buurtbabbel, een verklaring van een wijkwerker van het CAW, een verklaring van dokters van de wereld, een bewijs van lidmaatschap van de bibliotheek, een verklaring van Anapneusis vzw die hem een studio ter beschikking stelt, verschillende andere getuigenverklaringen, dat hij enorm veel zou houden van de Nederlandse taal, dat hij een actieve bezoeker zou zijn van de bibliotheken in Antwerpen, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring uitgebouwd zou hebben, dat het centrum van zijn belangen zich in België zou bevinden, dat verschillende organisaties zich over hem zouden ontfemen en voor 100% achter hem zouden staan, dat er sprake zou zijn van een bijzondere band met en integratie in België, dat hij één deelcertificaat Nederlandse taallessen voorlegt evenals drie huurovereenkomsten, een inschrijvingsformulier Nederlandse taallessen en zijn lidkaart van de bibliotheek) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

3.14. De verzoekende partij meent vooreerst dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen van lang verblijf en integratie niet in aanmerking komen voor de beoordeling van buitengewone omstandigheden op zich, dat echter het niet in aanmerking nemen van integratie en lang verblijf op zich om de ontvankelijkheid te beoordelen en deze elementen af te voeren naar een eventuele beoordeling ten gronde, in strijd is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de discretionaire bevoegdheid niet impliceert dat integratie en/of lang verblijf zonder meer niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, met name bij de beoordeling of het omstandigheden uitmaken die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, dat er geen beperking kan worden opgelegd aan de in dat kader te beoordelen elementen, dat het een andere zaak is om die elementen af te wijzen als buitengewone omstandigheid, maar dat ze dan wel eerst alsdusdanig op hun waarde moeten worden beoordeeld, dat er een verschil is tussen elementen gemotiveerd niet in aanmerking nemen en elementen eenvoudigweg niet beoordelen.

De Raad herhaalt dat in het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nr. 198.769 wordt geoordeeld dat de *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk is.

Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad herhaalt dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen.

Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar de door verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerde als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen.

Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, het weze herhaald, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten.

Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij de ingeroepen duur van het verblijf en de integratie van de verzoekende partij apprecieerde, kennelijk onredelijk is, nu de verzoekende partij met haar betoog niet *in concreto* aantoont dat deze elementen, het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot de stelling dat de elementen van integratie en lang verblijf behoren tot de gegrondheid, doch heeft zij ook uitdrukkelijk gemotiveerd waarom deze elementen *in casu* niet kunnen aantonen waarom het voor de verzoekende partij onmogelijk of bijzonder moeilijk is om haar aanvraag in te dienen in het herkomstland. Betreffende het langdurig verblijf stelt de verwerende partij als volgt: *“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2002 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 29.02.2012 en op 29.03.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze*

situatie. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen bepaling die het bestuur zou verbieden om rekening te houden met het feit dat de aanvrager er zelf voor heeft gekozen zich te nestelen in illegaal verblijf nadat deze reeds een bevel om het grondgebied te verlaten had ontvangen (RvS 23 mei 2018, nr. 241.566; RvS 27 september 2016, nr. 235.858, RVV, arrest 230001 van 9 december 2019).” Wat het hebben van al haar duurzame en sociale banden in België en de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij minstens 27 jaar in Marokko verbleef en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden bijgevolg geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst alsook *“We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden twaalf getuigenverklaringen voorlegt. Echter, we stellen vast dat zeven hiervan verklaringen zijn die opgesteld werden door mensen die beroepshalve betrokken zijn bij het leven van betrokkene en vijf verklaringen die werden opgesteld door burens van mijnheer. Mijnheer legt geen enkele verklaring voor waaruit blijkt dat hij hier diepgaande interpersoonlijke banden opbouwde waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Integendeel, uit de voorgelegde verklaringen blijkt dat betrokkene ondanks zijn vermeend verblijf van meer dan achttien jaar hier geen betekenisvolle interpersoonlijke relaties opbouwde. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering.”* Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de elementen van lang verblijf en integratie niet beoordeeld werden in het licht van het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden.

3.15. Verder betoogt de verzoekende partij dat de beoordeling van artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing wordt herleid tot het enge begrip familie en dat elementen van lang verblijf en integratie niet in aanmerking komen voor de beoordeling van artikel 8 van het EVRM, dat artikel 8 van het EVRM evenwel zelf een bredere beoordeling vereist en ook een beoordeling van de niet familiale persoonlijke bindingen die in het kader van het privéleven werden ontwikkeld, dat de bestreden beslissing die beoordeling niet maakt, dat de verklaringen van personen die beroepshalve of als burens bij haar betrokken zijn, integendeel worden verworpen als persoonlijke privérelaties. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad.

3.16. Vooreerst wijst de Raad er opnieuw op dat waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedenterwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest waarnaar zij verwijst en waaruit geciteerd wordt kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.17. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.18. In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

3.19. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf zoals deze is opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich onder meer, in het kader van haar privéleven, beriep op het feit dat zij geen netwerk heeft in Marokko om naar terug te keren, zelfs niet indien de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, dat zij hier geïntegreerd en verankerd is, dat zij hier verschillende vrienden heeft en een sociaal vangnet, dat zij een hechte band heeft opgebouwd met België, dat zij verschillende getuigenissen van burens, vrienden of kennissen voorlegt om de sociale verankering aan te tonen, dat het voor haar bijzonder moeilijk zal zijn om terug te integreren in Marokko.

3.20. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, stelt de Raad vast dat uit voormelde motieven wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partij, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partij in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. In de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt hieromtrent verduidelijkt dat de verzoekende partij ter staving van haar sociale banden twaalf getuigenverklaringen voorlegt, dat zeven verklaringen zijn opgesteld door mensen die beroepshalve betrokken zijn bij het leven van de verzoekende partij en vijf verklaringen werden opgesteld door burens, dat de verzoekende partij geen enkele verklaring voorlegt waaruit blijkt dat zij hier diepgaande interpersoonlijke banden opbouwde waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren, dat, integendeel, uit de voorgelegde verklaringen blijkt dat de verzoekende partij ondanks haar vermeend verblijf van meer dan achttien jaar hier geen betekenisvolle interpersoonlijke relaties opbouwde, dat de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, dat zij niet aantoonde dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen, dat de verzoekende partij met andere woorden niet aantoonde dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is, dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, dat zij enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de

noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit voormelde motieven dat de verwerende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM is overgegaan tot een concrete *“beoordeling van de niet familiale persoonlijke bindingen die in het kader van het privéleven werden ontwikkeld.”*

3.21. Het oordeel dat de door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheden betreffende haar privéleven geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst, is *in casu* conform artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins aannemelijk dat er *in casu* sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden.

3.22. De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij geenszins de motieven omtrent de beoordeling van het gezinsleven van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM betwist.

3.23. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet. Evenmin blijkt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

3.24. In een vierde middelonderdeel betoogt de verzoekende partij dat zij had opgeworpen dat zij niet over de nodige financiële middelen beschikte om terug te keren naar Marokko, dat de bestreden beslissing stelt dat dit motief niet opgaat omdat zij beroep kan doen op steun bij de IOM, dat dit motief onjuist is, dat het doel van de IOM, zoals de bestreden beslissing zelf stelt, ‘duurzame terugkeer en re-integratie in het land van herkomst’ is, dat het nu precies niet dit doel is waarom de beslissing stelt dat zij zou terugkeren naar Marokko, dat de beslissing integendeel stelt dat de terugkeer ‘tijdelijk’ is en zij de aanvraag kan doen in Marokko, dat de IOM precies niet tussenkomt met steun in het kader van de aard van haar terugkeer, dat het verder niet redelijk is dat de beslissing een dergelijk, duidelijk onjuist gegeven, als motief in de beslissing opneemt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij over de onvoldoende financiële middelen van de verzoekende partij om een terugkeer naar Marokko te financieren motiveerde als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niet beschikt over de nodige financiële middelen om zijn terugkeer naar Marokko te financieren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Met haar betoog beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat de IOM niet tussenkomt met steun in het kader van een tijdelijke terugkeer. Daar zij dit geenszins staft, maakt de verzoekende

partij niet aannemelijk dat zij op de IOM geen beroep zou kunnen doen om terug te keren naar haar land van herkomst noch dat de begeleiding van de IOM haar zou verhinderen om nadien vanuit het buitenland de nodige documenten aan te vragen opdat zij zich opnieuw naar België zou kunnen begeven. Aldus blijkt geenszins uit het betoog van de verzoekende partij dat voornoemde motieven onjuist zijn.

3.25. Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.26. Het enig middel is ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER